

[Westermann.]

over i det private Erhvervsliv, fordi Staten ikke med de Lønninger, den giver ifølge denne Lov, vil kunne konkurrere med de Lønninger, der i hvert Fald i Øjeblikket udbetales ude i det private Erhvervsliv.

Den Merudgift, som dette Lovforslag skulde medføre til Statens Lønninger, er, som flere Gange nævnt, 60 Mill. Kr. Dette kan vel siges at være et højt Beløb, men vi er dog vant til inden for Tjenestemandslønningerne at jonglere med saadanne Tal. Statens Merudgift paa Lønningskontoen gik fra 1944—45 til 1945—46 op med 71,5 Mill. Kr., fra 1945—46 til det sidste Budget er den steget med ca. 52 Mill. Kr., og den yderligere Merudgift paa 60 Mill. Kr., som nu foreslaas, kommer selvfølgelig oven paa de andre Udgifter. Vi erkender, at det er et anseligt Beløb, men vi har ikke kunnet paapege, at der noget Sted er givet for meget, men til Gengæld, at der flere Steder efter vor Mening er givet for lidt. Naar vi alligevel trods Betæneligheder har kunnet give Forslaget vor Tilslutning, er det i Haab om, at Pris- og Lønningsniveauet vil føje sig saaledes, at Staten kan faa det fornødne Antal velkvalificerede Tjenestemænd. Skulde dette vise sig ikke at blive Tilfældet, maa vi forvente, at Staten, før den slækker paa Kravene med Hensyn til Kvaliteten, vil tage Lønningsbestemmelserne op til Revision.

Paa et Par Punkter af mindre Betydning har vi fra konservativ Side indtaget et Mindretalsstandpunkt, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfremmelsesraadet med Personalerepresentation og med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønningsraadets Sammensætning. Vore Motiveringer for disse Mindretalsindstillinger er angivet i Betænkningen paa henholdsvis pag. 38 og pag. 56. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa disse ud over at bemærke, at vi maa anse det for rimeligt, at Danske Statsembedsmænds Samraad bliver repræsenteret i Lønningsraadet lige saavel som de to Centralorganisationer. Forskellen i Medlemstallet i C. O. II og i Samraadet er ikke saa stor, at det berettiger til at optage den ene Organisation og ikke den anden, naar man overhovedet foretager en Ændring i Sammensætning af Lønningsraadet.

Med Hensyn til den politiske Representation i Lønningsraadet har vi ment det rigtigt, at alle i Folketingets Finansudvalg repræsenterede Partier ogsaa havde Representation i Lønningsraadet. Dette er vedtaget for Radoraadet, og det vilde være naturligere end Valg i Henhold til Grund-

lovens § 45. For Lønningsraadets Vedkommende gælder, at der ikke er Tale om ligefrem kvantitative Afstemninger, men der er Tale om, at de forskellige interesserede Partier, det være sig Organisationernes Repræsentanter eller de politiske Partiers Repræsentanter, igennem Arbejdet i Lønningsraadet kan være med til at observere alt, hvad der foregaar. Hvis der foregaar noget, som man ikke kan tiltræde i Lønningsraadet, vil Sagerne altid kunne indbringes her for Rigsdagen. I det Øjeblik man kunde gennemføre den Regel om Valg af politiske Repræsentanter til Lønningsraadet, at alle de i Folketingets Finansudvalg repræsenterede Partier ogsaa skulde være repræsenteret i Lønningsraadet, vilde det være en ganske rimelig Analogi hermed, at alle de forskellige Organisationer skulde være repræsenteret i Lønningsraadet, uanset om det havde et noget større eller mindre Antal Medlemmer.

Jeg har et Par Bemærkninger til nogle enkelte Smaating i Lovforslaget, som jeg mener muligvis er Misforstaaelser, og som bør rettes. I Henhold til § 592 aflønnes Fængselspræster og disses ordinerede Medhjælpere efter Reglerne i Lov Nr. 144 af 28. April 1931 om Folkekirkens Lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg, §§ 3 og 6. Men da det maa formodes, at denne Lønningsgruppe ikke vil eksistere mange Uger endnu, vil det sikkert være rigtigt at overveje at omredigere hele Paragraffen, og dette saa meget mere som den Klasse, hvortil Fængselspræster og deres Medhjælpere efter dette Lovforslag henføres — i hvert Fald for Fængselspræsternes Vedkommende —, formentlig vil blive delt i 2 Klasser, og at det derfor vil være vanskeligt at afgøre, om de skal overføres til 1ste eller 2den Klasse af de Præstestillinger uden for København og Frederiksberg, som vil blive oprettet efter den nye Lov.

I § 988 er der anført, at Søtillæg beregnes med $\frac{1}{4}$ af Lønningen, og i Parentes er denne Lønning defineret som Grundløn, Alderstillæg og pensionsgivende Tillæg. Dette synes at være noget uklart. Det vil sikkert være rigtigt at rette det i Overensstemmelse med den Terminologi, der ellers er brugt i Lovforslaget, og at det, som her kaldes pensionsgivende Tillæg, bliver kaldt det almindelige pensionsgivende Løntillæg; det vil i hvert Fald udelukke Misforstaaelse.

Bestemmelsen om, at Aldersgrænsen for alle, altsaa ogsaa ved Statsbanerne, bringes op til 70 Aar, mener mit Parti er rigtig. Det har været en Uret mod de paagældende, at de har skullet betale for den Avancementsmisère, der en Tid var ved